

COLUMN 5 - KRAMSACH (OOSTENRIJK)

'Kom binnen ...'

'En dat wordt jij!'

In column 3 -grafschriften- heb ik u deelgenoot gemaakt van enige komische grafschriften, die verzameld zijn door Enno Hansing. Hij trof deze grafschriften onder andere aan op de museumbegraafplaats in Kramsach.

Onze wintersportvakantie bracht ons naar Gerlos. Eerlijksheidshalve beken ik u dat de enige sportieve prestatie van ons beiden bestond uit het wandelen naar en op enige Oostenrijkse begraafplaatsen. En natuurlijk uit het bewonderen van onze kleindochter op skies, maar dat terzijde.

Niet al te ver van Gerlos ligt ... jawel: Kramsach! Er was dus geen ontsnappen aan. Op een ochtend waarop het voor de derde achtereenvolgende dag sprookjesachtig dwarrelend sneeuwde, stonden wij warm ingepakt bij de bushalte. Om bij Kramsach te komen moesten we met de bus 17 km afdalen naar Zell am Ziller. Een klein prutteltreintje vervoerde ons vervolgens naar Jenbach, onderweg stoppend bij zowat elke lantaarnpaal. Niet dat het verveelde, want het uitzicht was prachtig en de gestaag vallende sneeuw verhoogde het gevoel van idylle en romantiek. In Jenbach was het koffietijd, omdat de trein naar Brixell nog even op zich liet wachten. Brixell ligt pal tegen Kramsach aan. We stapten uit de trein, gewapend met een eenvoudig plattegrondje.

We wisten zo ongeveer waar de museumbegraafplaats zich zou moeten bevinden. Wegwijzers in zo'n gat van een dorp kun je wel op je buik schrijven, dus we liepen maar zo ongeveer die richting uit. Zegge en schrijven kwamen we één wegwijzer tegen, die verdacht veel leek op de weg er naar toe ... voor auto's. Maar drie kwartier lopen later, waren we er dan toch. Je moet er wat voor over hebben, maar funeraire diehards deinzen nergens voor terug.

Het was de moeite waard. Na een dringende en opluchtende sanitaire stop in de museumwinkel betraden wij de begraafplaats: klein maar fijn, heuvelachtig in een sparrenbos, hartverwarmend en verrukkelijk wit toegedekt met een maagdelijke sneeuwdeken.

Je zou bijna vergeten dat het een *museumbegraafplaats* is, dus geen echte. Het zou een echte kunnen zijn, de graftekens staan langs de paden op 'normale' afstand van elkaar. We zijn niet de enige bezoekers en al gauw wordt duidelijk waarom.

Bijna in niets verschilt dit 'dodenakkertje' van een echte begraafplaats. Bijna, want er blijkt bij nader inzien tòch een groot verschil te zijn.

Als van nature gedragen wij ons aanvankelijk zoals dat betaamt op een dodenakker, wij zijn stil en ingetogen. En dan gebeurt er iets onbetamelijks ...

Opeens zie je het verschil als je de graftekens goed bekijkt en leest. En je hóórt het terwijl je rondloopt: een schaterlach! Niet ééntje, nee, voortdurend! Het is waarschijnlijk de enige begraafplaats ter wereld waar je echt vrolijk van wordt en waarop je om de haverklap een klaterende lach hoort opstijgen!

Ik laat een paar foto's de rest van het verhaal maar doen ...

meneer ...

mevrouw...

brouw nooit ...

je eigen bier!

Alsof er een engeltje over je tong

Ach, gössie!

Wegwezen!

Heren, trouw nooit!

Loodzwaar?

Dansen op je graf.

Kom van dat ...

dak af!

Eindelijk rust!

Eigen schuld!

Logica ...

Die paters tocht...

Weer verenigd....